

HİÇBİR ŞEY İÇİN YAŞAMAKTANSA BİR ŞEY İÇİN ÖLMEK İYİDİR

YEŞİM ERGÜN

Tunus'ta yaşananlardan sonra neredeyse tüm Arap ülkelerindeki liderler sırayla açıklama yaptı, bu isyanın kendi ülkelerine sıçramayacağı konusunda demeçler verdiler. Fakat konuşmalarının tam tersine ayaklanmalar hızla yayıldı. Sudan, Yemen, Ürdün'de binlerce insanın katıldığı protesto gösterilerinin ardından "Mübarek defol" sloganıyla sokağa dökülen Mısır halkı dünyanın nefesini tutup izlediği bir süreci başlattı.

Üniversite mezunu bilgi işlemcisi olup işsizlikten seyyar satıcılık yapan 26 yaşındaki Muhammed Buazizi'nin, tezgahının elinden alınması üzerine 17 Aralıkta bedenini ateşe vermesi ile yakıldı isyanın ateşi Tunus'ta. Olaylar başlangıçta başkente 250-300 km mesafedeki Buazizi'nin memleketi Sidi Buzid ve çevresinde sınırlı kaldı. Fakat Buazizi'nin bedeninin ağır biçimde yanması sonucunda ölmesini izleyen hafta sonu 8-9 Ocakta gösteriler büyüdü ve bir hafta sonra nihayet isyan başkenti sardı. Bu aşamaya gelindiğinde yoksulluk ve yolsuzluğa karşı olan kitle yüzünü Bin Ali'ye ve hükümete çevirmişti. 11-12 Ocakta artık "Degage Bin Ali -Bin Ali Defol" sloganları yükselmeye başlamıştı. Halkın gittikçe artan öfkesi ile yüzleşen devlet başkanı ifade özgürlüğü getireceğine, politik kısıtlamaları kaldıracağına, yozlaşan politikacılara karşı önlem alacağına, medyaya özgürlük getireceğine ve internet üzerindeki tüm kısıtlamaları kaldıracağına söz verdi ancak baskı gittikçe tırmandı ve devlet başkanını ülkeyi terk etmeye zorlayan bir ayaklanmaya dönüştü. Kitleler Bin Ali'nin demokrasi getireceği vaatlerini, göstericilere daha fazla ateş açılmayacağı sözlerini, yoksulluk sorununu çözme yalanlarını, hükümetin değiştirilmesi gibi göstermelik adımları doğru yorumladı: Bu adımlar artık devrilmek üzere olan bir başkanın son sözleriydi ve başkanın gücünü değil güçsüzlüğünü yansıtıyordu. Ve 15 Ocak tarihinde isyan

ilk zaferini Bin Ali'nin ülkeyi terk etmesi ile kazanmış oldu. Bu süre zarfında resmi rakamlara göre ölü sayısı 100'ü aşmıştı.

Tunus halkı hâlâ ayakta. Tunus etkisi domino gibi tüm Arap dünyasını sarsıyor. Tunuslu işsizlerin, gençlerin, yoksulların, emekçilerinin kendi bedenlerini ateşe vererek yaktıkları isyan ateşinin peşinden Mısırlı kardeşleri gidiyor şimdi. Mısır, Yemen, Cezayir, Ürdün... Arap dünyası kaynıyor. Şimdi ne olacağı, suların durulup durulmayacağı ise yanıtlanması zor sorular olarak belirsizliğini koruyor.

Tunus'ta yaşananlar, kimilerine göre sadece bir kaos, kimilerine göre müesses nizam temsilcilerinden birinin yerini bir diğerine bırakmasından başka bir sonucu olmayan bir "sosyal patlama", kimilerine göre bu işte ABD'nin parmağı var, kimilerine göre ise renkli devrimlerden biri daha. Tunus'taki halk ayaklanmasının ardından Mısır'ı altüst eden isyanın Kuzey Afrika'da ve Ortadoğu'da artık hiçbirşeyin eskisi gibi olamayacağı bir yeni dönemin kapısını açmakta olduğu, bu açıdan tarihsel

TUNUS VE ARKASINDAKİ GERÇEKLER

Açık mavi gökyüzünde birdenbire çakan bir şimşek gibi ortaya çıkan şey aslında Arap toplumun içerisinde zamanla birikerek oluşmuştur. Böylesi bir sosyal patlamaya sebep olan şey sadece bir gencin bedenini ateşe vermesinin ardından oluşan tepkiyle açıklanamaz. Tunus ve Arap ülkelerindeki isyanın arka planındaki gelişmelere bakmak süreci anlamak açısından anlamlı olacaktır.

Tunus, Kuzey Afrika'da, Akdeniz kıyısında, eski Fransız sömürgesi olan bir ülke. 1957'de Burgiba liderliğinde siyasal bağımsızlığını kazanıyor. 1980'lerde ülkedeki muhalefet yükselmeye başlayınca polis-ordu-istihbarat kurumlarının ağırlığı da artıyor. Ulusal güvenlik sorumlusu Zeynel Abidin Bin Ali 1987'de başbakanlığa getirilince 5 hafta sonra bir "saray darbesi" ile Burgiba'yı tutuklatıp iktidarını sağlamlaştırıyor. O dönemden beri de Bin Ali cumhurbaşkanlığı yapıyor. Bin Ali dönemimde ülkedeki kapitalist gelişme daha hızlanıyor. Tunus Arap dünyasında 'model' ülke oluyor. Bu Kuzey Afrika ülkesi, bir istikrar cenneti ve görece refah içinde bir ülke olarak gösteriliyor. Yabancı yatırımcılar için Tunus, güvenli ve ucuz emek kaynağı bir bölge, turistler içinse, güneşlenip yaşamın tadının çıkarılacağı bir cennet. Tabi ki bu arada hükümetin çabalarını atlamamak gerek, Tunus'ta işsizlik %20'lere çıkarken, yoksulluk her geçen gün artarken, hükümet, bir Afrika Kupası (2004) ve bir Dünya Basketbol Şampiyonası (2005) organize ediyor. Yine 2005'te ülkedeki hakim ve avukatların açlık grevi bütün dünyadan gizlendi, gazeteciler kimseler duymadan tutuklandı. 2008'e geldiğimizde ise Ocakta maden ayaklanması diye adlandırılan protestolar yaşandı. Tunus'un Güney Batısındaki Kafsa vilayetine bağlı Redeyef'teki fosfat madenlerinde bir olay -adam kayırmacılık yüzünden yapılan bir protesto- bütün halkı ayaklanmanın eşliğine getirdi. Aylarca sürdü grevler, dört ölü, iki yüz yaralı, kısacık duruşmalar ve onlarca yıllık cezalar... Bu arada Tunus hükümeti olaylarda şiddet kullandığını itiraf etmiş fakat hiçbir somut adım atmamıştır. Protestolar belli bir süre inişe geçmiş olsa da daha sonra yeniden canlanmıştır. "Tüccarlar Ayaklanması" olarak adlandırılan ikinci olay ise ülkenin güney doğusundaki Bin Kirden şehrinde 2010 Ağustos ayında meydana gelmiştir.

Aynı zamanda Tunus 60'lı yılların sonlarında oluşmaya başlayıp 80'lerin sonundaki krizi aşmayı başaran orta sınıfın yok oluşunu da gizliyordu. ABD-AB ve uluslararası mali sermaye ağırlığı artıyor, ülkedeki Bin Ali, Trebilca (karısı) ve Materi (damadı) aileleri başta olmak üzere üç-beş büyük kapitalist aile, işbirlikçi tarzda, mali sermayenin ülkeye çöreklenmesi ile, semirdikçe semiriyorlar. Bir milyon kadar genç Tunuslu -toplam 10 milyonluk nüfusun %10'u- dışarıda yaşıyor; diplomalılar ve lisans sahibi olanlar arasında işsizlik 1984'te yüzde 0,7 iken 1997'de yüzde 4 olmuş, 2010 'da yüzde 20'ye sıçramıştır. Yirmi aile Alplerde, Paris'te tatil yaparken, işsizlik yüzde 18'lere yükselmiş, daha genç nüfus arasında yüzde 36'ya ulaşmıştır. Ve 17 Aralık günü seyyar satıcılık yapmak zorunda kalan genç Buazizi'nin umutsuzluktan doğan tepkisi, kimsenin hiçbir şey beklemediği, diğer Arapların küçümsediği, Avrupa'nın tatil cenneti, futbol'un kentini harekete geçirdi. 14 Ocak günü, yüz ölü ve tüm ülkeyi saran onlarca isyanın ardından, dalga Tunus'un merkezini yıktı ve Bin Ali ülkeyi terk etmek zorunda kaldı.

önemde gelişmelerin yaşanmakta olduğu ise kimşenin yadsıyamayacağı bir gerçek olarak ortada duruyor.

Ayaklanma bir ya da birkaç ülkede çok daha ciddi sarsıntılara yol açabilir. Ama esas önemli olan Tunus ve Mısır'ın bütün Arap dünyasında kitlelerin ruh durumunu ve iktidar sorununa bakışlarını derinden etkileyerek yıllara ve on yıllara yayılan bir devrimler sürecini başlatacak olması ihtimalidir. Bu muazzam toplumsal seferberliğin sosyal adalet talepleri çerçevesinde kitleselleşmesi bütün bölgede neoliberalizmin itibarında şimdiden büyük bir gedik açmıştır.

Daha kısa bir süre öncesine kadar IMF, Dünya Bankası vb. tarafından model ülke sayılan Tunus'taki ayaklanmayı, sırf Ortadoğu'ya has bir diktatörlüğün devrilmesi olarak yorumlamak, onun politik muhtevasını anlamak açısından ciddi bir yanlışlık olacaktır. Burjuva basında yapılmak istenen budur. Sanki Tunus'ta ve Mısır'da insanlar 'diktatörlük istemiyoruz bize ABD demokrasisi gerek' demek için ayaklanmışlarcasına bir rüzgar estirilmeye çalışılıyor. Bu diktatörlerin ülkelerini ABD'nin, IMF'nin, Dünya Bankası'nın buyruklarıyla on yıllar boyunca halklar için cehennem çevirmiş olduğunu, isyanın kökeninde bu düzenin yoksulluğunun, işsizliğinin, adaletsizliğinin olduğunu gözlerden gizlemeye çalışıyorlar. Liberal yazarların yeteneğine de şapka çıkarmak gerekir! Önce Tunus'ta yaşananlara susmayı tercih ettiler, sonra da ağız birliği yapmışçasına Tunus ve Mısır'daki durumun devrim olduğunu kanıtlamaya çalışırken de devrimi batı demokrasisine yelken açmakla özdeş tutmaktaki maharetleri parmak ısırtıyor!

Tunus Devriminin ilk zaferi, 23 yıllık Cumhurbaşkanı Zeynel Abidin Bin Ali'nin onca yıllık "laiklik" cakasından sonra Suudi Arabistan'a kaçıışı oldu. (Fransa yıllarca desteklediği ve beslediği Bin Ali'nin kendi ülkesine gelmesini reddettiği için.) Bin Ali ve ailesinin ülkeden ayrıldığı saatlerde Tunus resmi televizyonu, anayasa gereği yeni başkanlık seçimleri yapılabileceği kadar başbakan Muhammed El Gannuşi'nin geçici olarak yönetimi ele aldığını açıkladı.

El Gannuşi, anayasaya bağlı kalmakla beraber kararların tüm kesimlerin temsilcileriyle beraber alınacağını açıkladı. El Gannuşi, kendisinin geçici başkanlığını kabul etmeyen kesimlerin sesi yükselince 14 Ocakta yönetimi Meclis başkanına devretmek zorunda kaldı ancak aynı gün Meclis Başkanı Fuat El Mubzi yönetimi tekrar El Gannuşi'ye bıraktı ve 6 ay içinde seçime gidileceğini açıkladı. El Gannuşi zaman kaybetmeden Geçici Ulusal Kurtuluş Hükümeti kurma

TUNUS

Tunus için hayatı öneme sahip bir nokta var: Hükümetin gitmesi ve ardından kesintisiz bir biçimde rejim değişikliği. Çünkü rejim, Bin Ali'nin gidişinden bu yana, kendini eski kadroların kurduğu bir sözde geçici hükümet ile ayakta tutmaya çalışıyor. RCD kendi merkez organlarını feshetti ama parti varlığını devam ettiriyor.

yollarını müzakere etmek üzere 15 Ocakta sendika ve muhalefet temsilcileri ile yurt dışında bulunan muhalefet liderlerini ülkeye dönmeleri için davet etti.

Şu an hükümette sürekli bir bakan değişikliği yaşanıyor. BBC'nin verdiği bilgilere göre şu ana kadar toplam 12 bakan görevden alındı. Gerçi rejim kendi kendisinden koptuğuna halkı inandırmak için her türlü komikliği yapıyor. Bin Ali'nin iktidar aygıtı olan *Rassemblement constitutionnel démocratique* (RCD - Anayasal Demokratik Birlik - Bin Ali rejiminin siyasal dayanağı olan örgütlenme), Bin Ali'yi partiden atıyor! Ardından yeni Cumhurbaşkanı Mebazaa ve başbakan Gannuşi de partiden istifa ediyorlar. Tunus'taki değişim 'Bin Ali Defol' sloganının yerini 'RCD defol' sloganının alması ile özetlenebilir. Bakanlardaki değişikliklerin, göstermelik adımların halkın öfkesini dindirmediği açık.

Tunus için hayatı öneme sahip bir nokta var: Hükümetin gitmesi ve ardından kesintisiz bir biçimde rejim değişikliği. Çünkü rejim, Bin Ali'nin gidişinden bu yana, kendini eski kadroların kurduğu bir sözde geçici hükümet ile ayakta tutmaya çalışıyor. RCD kendi merkez or-

ganlarını feshetti ama parti varlığını devam ettiriyor. Hükümet ilk toplantısında bir genel politik af kabul etti, ayrıca illegal konumdaki bütün siyasi partilere yasal statü tanıdı. Ama eski rejim siyasi iktidarın ipelerini bir türlü elinden bırakmadı ve bırakmaya da niyeti görünmüyor.

Tunus'taki ayaklanmanın bilançosu Birleşmiş Milletler ekibinin lideri Bacre Waly Ndiaye'ye göre 219 ölü ve binlerce yaralı. Daha iyi bir yaşam talebi ile yoksulluğa karşı başlayan isyan Bin Ali'nin ülkeyi tek etmesi ile başka bir evreye sıçramıştır. Bundan sonra yapılması gereken eski rejimin bütün kalıntılarını yok etmektir. Şu an Tunus'ta bu sürece öncülük edebilecek bir örgütün olmaması mücadelenin bundan sonrası için kabul edilemez bir durumdur.

Mısır'daki isyanın 8. gününde, sayıları bir milyonu aşkın kalabalık hükümeti devirmek üzere Tahrir meydanında toplanmıştı. Akşam saatlerinde Mübarek televizyondan bir konuşma yaparak gelecek seçimlere katılmayacağını açıkladı, ama "Mübarek defol!" diye ayaklanan halk için bu "bir yere gitmiyorum!" anlamına geliyordu. Birkaç gün önce hükümeti değiştiren, bir başkan yardımcısı ve yeni bir başbakan atayan Mübarek, "reform" taleplerine yanıt veriyor gibi yaparak iktidarını kurtarabileceğine sonuna kadar inanmış gibi görünüyordu.

Tunus'ta yaşıyanlardan sonra neredeyse tüm Arap ülkelerindeki liderler sırayla açıklama yaptı, bu isyanın kendi ülkelerine sıçramayacağı konusunda demeçler verdiler. Fakat konuşmalarının tam tersine ayaklanma hızla yayılıyor. İsyen, 17 Ocakta Sudan'a sıçramış, gıda maddelerine verilmekte olan sübvansiyonları kaldırarak fiyatları piyasa güçlerine terk eden hükümete karşı

protestolar düzenlenmiştir. 18 Ocak'ta Yemen'de başlayan protestolar 23 Ocakta kitleselleşerek devam etmiştir ve merkezi hükümetin gitmesi sloganını yerleştirmiştir. 21 Ocakta Ürdün'de binlerce insan sokaklara dökülerek haklarını istemişlerdir. Gösterilerin büyümesini engellemek için Arap liderler halkın yolsuzlukla mücadele ve reform taleplerine yönelik önlemler almaya başladı. Ürdün Kralı Abdullah da hükümeti görevden alarak yeni bir başbakan atadı.

VE MISIR

Mısır'daki ayaklanma 8. gününe girmişken, halk Mübarek'in gitmesinde Mübarek ise gitmemekte ısrar ederken, Mısır dışişleri bakanının 28 Ocakta

El Quds El Arabi'ye verdiği röportaja bakmakta fayda var, Tunus olaylarının Mısır'a sıçramayacağından oldukça emin konuşuyordu Ebu'l Gayt, fakat o günün akşamı Mübarek hükümeti değiştireceğini açıklamak zorunda kaldı. Tunus'tan üç gün sonra, 17 Ocakta olaylar Mısır'a sıçramış ve aynı Tunus'taki gibi bir genç kendini yakmaya çalışmıştı. 18 Ocakta İskenderiye'de bir genç daha kendini yakmış ve kaldırıldığı hastanede ölmüştü ve ayaklanma 25 Ocakta Mısır'da hareketlenmişti. İskenderiye ve Süveyş kentlerinin tüm merkezi noktaları ayaklanan emekçilerin denetimine geçti. 26 Ocağa gelindiğinde binlerce kişi sokaklara çıkmış ve gösterilerde öldürülenlerin sayısı 10'u aşmış, 200 kişi tutuklanmıştı. Ve 29 Ocak Cuma günü büyük isyanın fitili ateşlendi. Mısır'da da binlerce kişi 'Mübarek defol' diyerek Tahrir Meydanını doldurdu. Mübarek'in Milli Demokratik Parti'sinin Kahire'deki merkezi ateşe verildi. Bazı bakanlıklar ve devlet televizyonu binalarında şiddetli çatışmalar oldu. Kahire'nin yanısıra başta İskenderiye ve Süveyş olmak üzere bir çok şehirde halkın ayaklanmaya katıldığı haberleri geliyordu. Cuma akşamı polis sokaklardan çekildi ve devlet kurumlarını korumak üzere ordu birlikleri devreye girdi. Sokaklara dizilen tankların göstericilere ateş açmama emri aldığı açıklandı.

Mısır'daki isyanın 8. gününde, sayıları bir milyonu aşkın kalabalık hükümeti devirmek üzere Tahrir meydanında toplanmıştı. Akşam saatlerinde Mübarek televizyondan bir konuşma yaparak gelecek seçimlere katılmayacağını açıkladı, ama "Mübarek defol!" diye ayaklanan halk için bu "bir yere gitmiyorum!" anlamına geliyordu. Birkaç gün önce hükümeti değiştiren, bir başkan yardımcısı ve yeni bir başbakan atayan Mübarek, "reform" taleplerine yanıt veriyor gibi yaparak iktidarını kurtarabileceğine sonuna kadar inanmış gibi görü-

nüyordü.

Ve ertesi gün Mübarek taraftarları ve sivil polisler, "bindirilmiş kıtalar" biçiminde Tahrir meydanına girmeye çalışınca, Tahrir Meydanı ve meydana çıkan sokaklarda gün boyu çatışmalar yaşandı.

Mısır'da isyanın başlangıcından şu ana kadar katledilenlerin sayısının 200'ü aştığı söyleniyor. Mısır halkı bedenlerini kurşunlara siper ederek isyanı büyütüyor. Ama bundan sonra ne olacak?

Mısır'da 1977'de gerçekleşen "ekmek ayaklanması"ndan bu yana ilk kez bu kapsamda bir ayaklanmaya tanık oluyor. 1977'dekini de aşan bu ayaklanmanın Mısır tarihinde bir ilk olduğunu da vurgulamak gerekiyor.

Mübarek İsrail ile görüşmelerini artırırken, birkaç bakanını görevden alarak, çok uzun süreden sonra kendine bir başkan yardımcısı atayarak ve yoksulluk sorununu çözeceğine dair demeçler vererek ayaklanmayı bastırma derdinde. Mübarek'in bu siyasi tablo karşısında ortaya sürdüğü en önemli kozu ise oğlunu kendi yerine düşünürken, 1981'den beri kimseyi atamadığı başkan yardımcılığına eski bir istihbaratçı olan Ömer Süleyman'ı ataması olmuştur. Filistin barış görüşmelerinde ABD ile yoğun temas yürüten Süleyman, Hamas-Fetih görüşmeleri sırasında da görev üstlenen etkili isimlerden biriydi. Süleyman'ın atanmasının, ABD'yi olduğu kadar Müslüman Kardeşlerin iktidara geleceğinden endişe eden İsrail'in de desteğini sağlamak yönünde bir adım olması çok olası gözükmektedir.

ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden'in ağzından Mübarek'in çekilmemesi gerektiği mesajını verir vermez, Dışişleri Bakanı Hillary Clinton ve son olarak da ABD Başkanı Barack Obama yaptıkları açıklamalarda, Mübarek'i daha fazla reform yapmaya ve göstericilere karşı şiddet kullanmamaya çağırıldılar, Biden'in Mübarek'in çekilmemesi gerektiği yönündeki mesajını ise tekrarlamadılar. Türkiye ise suskunluğunu Erdoğan'ın AKP grup toplantısındaki konuşmasıyla bozdu. Tayyip Erdoğan Mübarek'e seslenerek "Mısır üzerine karanlık senaryosu olanlara fırsat vermeden önce halkı tatmin edici adımları siz atın." dedi. Art arda yapılan bu açıklamalar, ABD'nin Bin Ali'yi olduğu gibi Mübarek'i de gözden çıkarabileceğinin işaretleri olabilir.

Burjuvazinin uşakları ısrarla hükümetleri sağduyulu davranmaya davet ediyor ve bir yandan da demokrasi nutukları atıyorlar. Amaç kitleleri tekrardan uykuya göndermek. Kitleler sakin olmaya ve "şiddetten kaçınmaya" çağırılıyor. Kitlelerden bütün istenen, sessizce evlerine dönmele-ri, "sakin olmaları" ve hepsinden öte

MISIR

Burjuvazinin uşakları ısrarla hükümetleri sağduyulu davranmaya davet ediyor ve bir yandan da demokrasi nutukları atıyorlar. Amaç kitleleri tekrardan uykuya göndermek. Kitleler sakin olmaya ve "şiddetten kaçınmaya" çağırılıyor. Kitlelerden bütün istenen, sessizce evlerine dönmeleri, "sakin olmaları" ve hepsinden öte "şiddetten kaçınmaları".

"şiddetten kaçınmaları". Kitlelerden istenen her zaman sakin ve sessiz kalmaları ve "şiddetten kaçınmaları" olurken; zengin ve güçlü, şiddet olgusu üzerinde sürekli bir tekel oluşturuyor ve bu tekeli, güç ve ayrıcalıklarını savunmada kullanıyor? Polisin kurşunlarına karşı bedenini siper eden; yoldaşlarının, arkadaşlarının, yakınlarının zalimce dövülmesine, tekmelenmesine, gözaltına alınmasına, tutuklanmasına hunharca işkence görmesine ve öldürülmesine şahit olmak zorunda kalan, hep halk olmuştur. Hatta, halkın sevdiklerinin parçalanmış cesetlerine ulaşması bile engellenmiştir. Şimdi de, kaderlerini, bir avuç hırsız çetesinin belirlemesine izin verilmesi uğruna; halk, sessiz olmasını, "şiddetten kaçınmasını" ve daha da öte sokakları terk etmesini, hareket etmemesini ve evlerine geri dönmesini sağlamak üzere öğüt üstüne öğüt dinlemek zorunda kalıyor.

Bu arada ayaklanmayla birlikte ABD'nin de onayladığı kişilerden biri

olan Al Baradei'nin ülkeye dönmesi en azından seçimlere kadar iktidara geçmesi şu an için çok olası. Tabi ki Mübarek'in gitmemekteki ısrarını ve bu durumda da şiddetin dozunun iyice artması olasılığını göz ardı etmemek gerek.

Bu aşamada Mısır ordusunun nasıl bir politika izleyeceği büyük önem taşıyor. Mısır'da ayaklanma başladığında Genelkurmay Başkanı Sami Hafız Enan'ın Washington'da olması, Mısır ordusunun teçhizat ve mali destek açısından Ortadoğu'nun ABD'ye en bağımlı ordularından biri olması, ABD yönetiminin Mısır'a yıllık ortama 1,3 milyar dolarlık askeri yardımda bulunması, Mısır ordusunu değerlendirirken gözden kaçırılmaması gereken önemli noktalardan bir kaçısı.

Tunus'ta ordu oldukça taktiksel davranmış ve burjuva devletin çıkarları için Bin Ali'yi gözden çıkarmış ve polis Tunus sokaklarında isyanın bastırılması için yetersiz olduğu noktada sokaklardan çekilen ordu halkın

desteğini kazanmayı başarmıştı. Eğer hükümet ile halk ve UGTT arasındaki düello burjuvazinin çıkarlarına ağır zarar verecek kadar uzar ve sertleşirse, ordunun işleri eline almaya girişmesi ve böylece devrimi yarı yolda durdurması olasılığı ortaya çıkabilir.

Mısır'da da durum bundan farklı değildir. Tüm dünya basını ordunun tavrının ne olacağını kestirmeye çalışıyor. Eğer ordu ile uzlaşacak bir hükümet kurulur ve bir süreliğine bile olsa muhalefet orduya kanalize olursa Mısır'da ayaklanmanın başarıya ulaşması mümkün değildir.

Mısır'lı emekçilerinin yapması gereken bir an önce kendi öz savunma komitelerini kurmak ve gerçekten halkın silahlanması olacaktır.

Mısır'da da Tunus'taki gibi süreci yönlendirecek bir devrimci örgütün olmaması çok büyük bir eksikliktir.

Şimdi bu durumda devrimin önündeki en büyük sorun işçi sınıfının güçlü bir siyasi önderliğe sahip olmamasıdır. Mısır'da Mübarek'in gitmesi için mücadele aralıksız devam etmelidir. Tunus'ta devrim bir adım öndedir, hükümet devrilmiştir fakat ülkedeki en güçlü muhalefet odaklarından biri olan sendikal konfederasyon UGTT'nin omuzlarına bu durum muhtemelen taşıyabileceğinden daha büyük bir yük yüklüyor. Dolayısıyla, acil görev mücadele içinde, kitlelerin hareketi ile teması hiç zaman yitirmeden kendilerini temsil yeteneğine sahip, kazanılmış haklarını demokrasi adı altında satmayacak bir önderliği inşa etmek olmalıdır.

Unutmamak gerekir ki Tunus'ta da Mısır'da da ayaklanmanın hamuru kendi benlerini ateşe veren gençler, polis kurşunlarına karşı azimle ve korkusuzca ilerleyen emekçilerdir. Tunus ayaklanmasının öncülerini kent yoksulları, diplomalı işsizler, emekçiler oluşturmaktadır. Şimdi canları pahasına kazandıklarını demokrasi lafazanlarına bırakmamalıdır. Halk eylemliliklerini kaybetmemeli, hatta eylemliliklerini daha da yükseltmelidirler ve ona örgütlü bir yapı kazandırmalıdır. Eski rejimin kalıntılarına nefes alma fırsatı tanımamalıdır. Bu hırsızların eski rejimin bir "demokratik" versiyonunu kurmaya yeniden örgütlenmeleri için izin verilmemelidir.

Tunus'ta yakılan isyan ateşi ile bu devrim başarıya ulaşsa da ulaşmasa da artık Ortadoğuda dönüşü olmayan bir yola girilmiştir. Bundan sonra güneş savaşan halkların elinde yükselecektir. Dün basına Mısırlı bir eylemcinin Mısır bayrağına yazdığı bir söz takılmıştır: "Hiçbir şey için yaşamaktansa, bir şey için ölmek iyidir!" Arap halkları yıllardır büyütülen korku imparatorluğunu yıkmayı başarmıştır. Bundan sonrası aydınlık olacaktır. ■

